

hvorover vi ikke i mindste Maade ere Herrer, idet de navnlig have deres Aarsag i den Uro og Utryghed, der for Tiden præger hele Verdenspolitiken. Jeg føler mig overbevist om, at Laanet er afsluttet paa saa gunstige Vilkaar, som det overhovedet i Øjeblikket er muligt, og jeg føler mig glad ved, at der nu kan sluttes et fast Laan, og takker den højtærede Minister, fordi han har taget imod det Tilbud, der foreligger. Jeg takker ham, fordi han fører os ud af Veksellaanene, bort fra gyngende Grund over til mere fast Bund. Det har været med en vis Utryghed, synes jeg, at vi have befundet os paa Veksellaanenes Grund, og navnlig under den Uro, der har præget Verdenspolitiken i det sidste Par Aar, har jeg mange Gange været utryg overfor disse Forhold, og vi — her kan jeg tale paa mit Partis Vegne — ere glade ved at komme ud af dem. Det er med Tilfredshed, vi se, at der skal betales aarlige Afdrag af Laanet, og det er med særlig Tilfredshed, vi se, at Laanet kan konverteres i 1920. Vi have da i hvert Fald til den Tid Lov at haabe paa gunstigere Vilkaar, end der bydes i dette Øjeblik. Endelig er det glædeligt, at de finansielle Forhold have bedret sig saa meget, at det nu ikke er nødvendigt, at gaa til et saa stort Laan, som paa et tidligere Tidspunkt var forudsat.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag.

Marott: De fleste ærede Medlemmer ere vistnok enige om, at det er en temmelig besk Pille, som Finansministeren har budt Rigsdagen at sluge i Form af det foreliggende Lovforslag, der byder os et Laan paa 4 pCt. til en Kurs af 93½ pCt. netto. Den effektive Rente af dette Laan vil derefter paa det nærmeste blive 4,3 pCt. Den højtærede Finansminister indrømmede selv ved Forelæggelsen, at det var den højeste Rente, som man i de senere Tider havde kendt herhjemme. Det forundrede mig derfor saare at høre den ærede Ordfører for Flertallet (P. Th. Nielsen) erklære sig tilfreds med dette Lovforslag og takke Finansministeren, fordi han har opnaaet de nævnte Betingelser. Det forekommer mig, at alting hører op, naar Ministeren oven i Købet skal takkes, fordi han har skaffet os saa dyre Penge, som Tilfældet er her. Det forekommer mig nemlig at være et meget sørgeligt Resultat af de mange og lange Overvejelser, som Finansministeren har

anstillet angaaende dette Laan, og af de mange Kræfter, han har haft i Ilden for at opnaa disse Penge. Foruden Statsgældsdirektør Andersen have ikke mindre end 3 københavnske Bankdirektører været mobiliserede for at trække dette Laan i Land, og saa er det tilmeldt blevet samlet sammen i Smaapartier rundt omkring fra, fra England, Tyskland, Svejts, Holland, Sverige, Norge og Danmark.

Franskmændene have et Ordsprog, der siger: at regere er at forudse, og er det rigtigt, kan det ikke siges, at vi paa dette Omraade ere blevne godt regerede under det nuværende Ministerium. Naar et Land har en solid, mægtig og ret dominerende Finansforbindelse, som vi en Gang havde, forekommer det mig, at man burde have søgt at beholde denne Forbindelse. Men da det sidste faste Statslaan afsluttedes i 1909, begik man den Fejl at udbyde det ved offentlig Licitation, og paa Grund af en ringe Forskel mellem Tilbudene forbigik man vor gamle Forbindelse Crédit Lyonnais i Paris. Efter hvad jeg har erfaret, var det 1/8 pCt. dyrere end det Syndikat af franske Privatbanker, der fik Laanet. Finansministeren sagde i 1909 ved Forelæggelsen, at de andre Tilbud vare meget nær op ad det antagne, man kunde derfor med Sikkerhed sige, at man havde opnaaet den rette Kurs. Det fremgaar ogsaa af disse Udtalelser, at Crédit Lyonnais var meget nær ved det Tilbud, der blev antaget, og den Ottendedel Procent, vi da sparede, har vistnok hævnnet sig paa os mange Gange siden og ogsaa nu. Det er jo ikke nok for en Stat at faa Penge, det er ogsaa nødvendigt, at de, der overtage Laanet, ere stærke nok til at anbringe Obligationerne saaledes, som Landets gode Navn og Rygte maa kræve det, og det viste sig i 1909, at det paagældende Pengeinstitut havde de største Vanskeligheder ved at faa Laanet placeret, hvilket selvfølgelig aldrig kan være til Gavn for den Stat, der har udstedt Obligationerne.

Da vi nu i Aar skulde søge et nyt Laan og søgte det til 3½ pCt., som er den Type, den højtærede Minister længst muligt har søgt at bevare, viste den Misstemning, der havde sit Udspring fra Laanoperationerne i 1909, sig hos de store Finansinstitutter i Paris og London, og nu foreligger Resultatet i dette Lovforslag. Skønt den højtærede Finansminister har haft meget lang Tid til sine Overvejelser og Iagttagelser, synes det, som om han har haft Held til at gribe til netop paa et Tidspunkt, hvor han maatte nøjes med de